

1 Labyrintti Kylmä tuuli iskee säälimättä vasten paljasta ihoa. Se tuntuu vastustavan paluutani pistellen terävillä kynsillään kasvoihin, kuin käskien kääntymään takaisin. Linja-auto jatkaa tyhjänä matkaansa kaupunkiin. Edessäni on hiekkatie jonka molemmiin puolin on koivuja. Marraskuun pimeä ilta saa ne värisemään kuin ne olisivat kylmissään. Nostan repun maasta ja lähdän kävelemään tietä eteenpäin, kuuset kimmeltävät kauniisti koristettuina talojen edessä. Pienet lapset kurkistelevat ikkunoista ujosti perääni ja vastaan heidän varovaisiin vilkutuksiinsa heilauttamalla paljasta kättäni. Pysähdyn tien loppuessa ja huomaan seisovani kolmikerroksisen valkean rakennuksen edessä. Metallisessa kyltissä lukee: Mésan Kaupungin Taiteentuntemus- ja koulutuskeskus Lilva. Kai se on joskus ollut hieno, nyt rappaukset ovat tummenneet ja halkeilleet. Inhottaa tämä hiljaisuus. Astun katoksen suojaan ja nousen raput ylös suurten ovien eteen. Hetkeksi kirkas valo häikäisee ja lähes törmään johonkin. - Katsoisit vähän eteesi! tytön kimakka ääni sanoo. - Anteeksi, en nähnyt... - Mitä sä täällä teet? Olipa se töykeä. - ..kyllähän tämä on Lilvan koulu? - Kyltissähän se lukee. Olet sitten se uusi vai? Joku taisikin sanoa että tänne tulee uusi oppilas jostain Golcan seuduilta. Miten joku vapaaehtoisesti lähtee sellaisesta paikasta tänne opiskelemaan, tyttö sanoo punaista hiuskiehkuraa näpräten. Hänellä on pyöreät kasvot ja suuret, ruskeat silmät. Kuin nukella. - Täällä ei oikeastaan saa olla iltaisin. Voin näyttää sulle asuntolan. Hän katselee minua hetken kysyvästi ja menee sitten ulos. Seuraan häntä suuren pihan toiselle puolelle. Opiskelijoiden asuntola on yksikerroksinen myöskin valkea rakennus. - Täällä ei nyt asu muuta kuin mä ja Enna ja Kris. Voit punkata mun huoneessa, kun me ollaan käytetty tuota yhtä huonetta varastona. Potkaisen kengät jaloistani ja menen lämpimään pieneen olohuoneeseen. Sohvalle istuu pitkä vaalea tyttö lukemassa. - Enskuli, sun romaanis on väärin päin, minut saattanut tyttö huomauttaa. Enna punastuu, mumisee jotain ja kääntää vapisevin sormin kirjansa. - Hei, sanoin. Tyttö tuijottaa minua suurin silmin. Sitten hän kääntää katseensa. Siniset silmät tuijottavat lasittuneina, alistuneina lattiaan. (Mitä se pelkää?) - Älä välitä siitä, se vain on tuollainen, pojan ääni naurahtaa takaani. Käännyin hätkähtäen. Pojalla on auringonpaahtama iho. Aivan kuin hän olisi juuri tullut ulkomailta. - Mä olen Kris. Tuo pikku enkeli on Enna ja punapää tottelee nimeä Catriel. - Blue. Kädenpuristus on voimakas ja hyväntahtoinen, mutta hän katsoo minuun epäilevästi. - Tuletko sä? Catriel huutaa ärsyyntyneenä. Hymyilen Krisille ja seuraan sitten käytävää pitkin Catrielin ääntä. Huoneen nro 6 ovi on raollaan. Työnnän sen varovasti auki. Huone on pieni ja hämärä, seinien vieressä on kaksi sänkyä, toisella istuu Catriel meikkaamassa. - Mä menen kaupunkiin, Dani tulee hakemaan mut. Tuutko mukaan? Lasken toiselle sängylle reppuni, se on sijattu valmiiksi. Päiväpeitto on musta-puna -ruudullinen. - Kaupunkiin... - Niin, sinne juuri. Kohta pitäis jo mennä. Onpa sillä alhainen ärsytyskynnys. - En taida..tavarat täytyy järjestellä. - Aha. Catriel lähtee ja sanoo olevansa yön poissa. Sullon vaatteeni kaappiin ja koulukirjat hyllylle miten sattuu. Vihdoinkin vapaus! Astelen pimeyteen ja kävelen korkean, puisen aidan luokse. Hyppään vanhojen roskalaatikoiden päälle ja aidan ylitse seuraavalle kujalle. Sitten käännyin oikealle, pois Keskustasta. Ahdan itseni aidassa olevasta kolosta läpi. Puuaidat ovat tukevia, mutta jotkut niin lahoja, että niihin voi potkia reiän josta mahtuu kulkemaan. Useimpien ylitse on turha yrittää kiivetä. Kaikkien aitojen vieressä ei ole mitään minkä päältä hypätä aidan yli. Minä tunnen Keskustan niin hyvin, että tiedän miten päästä etenemään. Harva aikuinenkaan uskaltaa lähteä yksin Keskustaan kuljeskelemaan, sinne voi eksymisen lisäksi myös jäädä loukkoon. Edessäni on tiilimuuri. Sen vieressä seinässä on ovi, mikä on jatkuvassa käytössä vaikka näyttää siltä, ettei sitä ole avattu pitkiin aikoihin. Kaivan taskustani avainnippun ja etsin monien seasta pienehkön ruostuneen avaimen. Avaan oven, edestäni johtaa kapea rappuportaikko ylempiin kerroksiin, mutta oikealla puolellani on oviaukko. Astun oviaukosta ja suoraan samanlaiseen

rappukäytävään ja käännyn mennäkseni ulos samanlaisesta vanhasta oviaukosta, kuin mistä äsken tulin sisään. Olen jälleen ulkona, nyt tiilimuurin toisella puolella. Aivan pienestä asti olen kerännyt kujilla lojuvia avaimia ja säilyttänyt niistä jokaisen. Joka viikko etsiessäni uusia reittejä kaupungin halki löydän ovia mihin avaimet käyvät. Kaupungin vanha puoli loppuu aivan yhtäkkisesti joka sivultaan. Tämän kujan lopussa häämöttää pensaikkoinen metsä. Pensasten seassa näkyy selvästi paljon tallattu polku, nuoret käyvät tällä kujanpätkällä tupakalla matkalla kahvilaan, joka sijaitsee aivan vanhan kaupunginosan reunalla. Astun sisään tunnelimaiseen pensasmetsikköön, ja vaikka kello alkaa lähennellä jo kahdeksaa, on yhäkin aivan hämärää. Kävelen muutaman metrin eteenpäin ja polku yhtyy leveämpään tiehen. Huomaan, että nuoret ovat yrittäneet peittää polkua tupakkipaikalleen, mutta huolimattomasti. Yhtäkkiä kuulen yskäisyn selkäni takaa. Käännähdän nopeasti ja ehdin näkemään keltaisten silmien hohtavan pimeässä takanani, ennen kuin loikkaan polun ylitse ja juoksen takaisin Kaupunkiin niin lujaa kuin pystyn. Ehdin ovelle asti, mutta en löydä oikeaa avainta toisten seasta. Kuulen jo sen huohotuksen takanani, märän verta himoavan maiskutuksen sen lipoessa huuliaan... Se on vain unta. Vain unta, hoen itselleni ääneen huohottaen. Luulin että ne katoaisivat, kun muuttaisin takaisin, mutta ne pysyvät mielessäni jatkuvasti. Aivan kuten ne tulivat, kun unohdin Vanhan Kaupungin Silverin katoamisen jälkeen ja lopulta aloin pelätä sitä. Nousen ylös vuoteesta ja avaam ikkunan. Jälleen yksi toivottoman pitkä yö valvottavana. Herään pöydän äärestä. Selkään sattuu. Kävelen ulos pakkaseen ja hengitän kylmää ilmaa niin syvään, että tuntuu, kuin keuhkot jäätyisivät. Olen unohtanut varautua Mésan kylmyyteen, eli ainakin pikainen visiitti uuteen kaupunkiin tulee olemaan pakollinen reissu. Koulurakennus kohoaa valtavana eteeni. Aulassa huomaan ihmisten salaviihkeisesti tuijottavan minua. Suuntaan ruokalaan ja maksettua käyn istumaan yhteen pyöreistä pöydistä. Aamupalalle tulevat oppilaat luovat minuun pitkiä silmäyksiä ja jotkut pudistelevat päätään. Outoa. Joku lähestyy minua. (Toivottavasti se ei istu samaan pöytään.) - Hei, kukas se tämä on? ruskeahiuksinen poika kysyy karhealla äänellä. Hänen takanaan seisoo toinen poika ja kaksi tyttöä, kaikki pitkiä ja kovan näköisiä tummissa vaatteissaan. - Blue, vastaan hämmentyneenä. - Tää sattuu olemaan meidän vakiopyötyä..., pidempi poika ilmoittaa silmissään ilkeä vilke. - No mahtuuhan tuohon, huokaisen. Pojat nauravat. Olenpa hauska tänään. - Joo, niin mahtuu, he hekottelevat. He käyvät mekastaen ja tuoleja kolistellen istumaan viereeni, jutellen samalla edellispäivän tapahtumista. - Näittekö Dimmian ilmeen kun Dani yritti saada sitä mukaansa, Dim olisi voinut vaikka raapasta sitä kuonoon, farkkutakkinen tyttö juoruaa heti istuuduttuaan. - Dim onkin mun tyttö, ruskeahiuksinen poika virnistää ja kaappaa vieressään istuvan vaalean tytön kainaloonsa. - Tobi, lopeta! Saitteko te sen korun siltä naiselta? Dimmia kysyy madalta ääntään. Minua ahdistaa. He ovat kuin minua ei olisikaan. - Musta tuntuu että se koru oli väärennös, pisin poika huokaa. - Eikä ollut. Ainakaan multa ei kyselty mitään, Dimmia kuiskaa ja kaivaa takkinsa taskusta seteleitä. - Noin paljon sellasesta pikku rihkamasta? farkkutakkinen tyttö melkein huudahtaa. - Ihan niin. Ja sä tytsy, sä pidät sitten turpasi kiinni tästä jutusta, eikö vaan? pitkä poika tiuskaisee. - Mä en ole mikään vasikka, Murahdan. Kaikki neljä katsovat minua epäilevästi. - Hyvä sitten. Ootteko nähneet Catia? - Aamulla, sillä oli huono olo ja - Naama umpeen Meire! Sillä huono olo ollut, pitkä poika huudahtaa raivoisasti farkkutakkiselle. - Ei ollutkaan, mistä sä sellaista keksit? Ja mitä SÄ teet mun paikalla?! paikalle ilmestynyt Catriel tiuskaisee. - Mä olenkin just valmis, ilmoitan ja päätän paeta paikalta mitä pikimmin. - Theio, mikset sä käskenyt sen vaan häipyä? Munhan kuuluu istua sun vieressä eikä kenenkään muun... Catin ääni häipyy kuulumattomiin paikatessani ruokalan oven kiinni. Seison luokan edessä. Opettajan tullessa tulevat luokkatoverini vain ilmestyvät paikalle kuin tyhjästä. Istun

ensimmäiseen riviin ikkunan viereen opettajan alkaessa pitää nimenhuutoa. - ...Blue Moon? - Täällä. Kohotan katseeni ylös, kun nimenhuuto ei jatku. Opettaja tuijottaa minua terävästi. - Se Moon? Onko sillä päässä jotain vikaa. Vai eikö se osaa lukea. - Anteeksi? - Oletko sinä Silverin sisko? Luokassa alkaa yhtäkkiä kuulua hätäistä kuiskailua. - Itseasiassa..olen, kuinka niin? - Tuota, opetin häntä joskus, opettaja töksäyttää ja näyttää selvästi järkyttyneeltä nostellessaan tavaroitansa pois laukusta. Välikohtauksen jälkeen Catriel kohteli minua kuin ilmaa, vaikka näimme toisiamme koulun käytävillä. Saatoin kuitenkin huomata pistävän katseen selässäni ohittaessani hänet, ja minusta tuntui, kuin muidenkin tuijotus olisi vain lisääntynyt aamusta. Muut luokkalaiseni olivat jo tutustuneet toisiinsa, mutta minua he katsoivat kuin vierasta. Tutkin vanhaa avainnippuani, ainoata todistetta siitä, että koskaan olen edes käynyt Vanhassa Kaupungissa. Catriel meikkaa jälleen sāngyllään ja vilkuilee minua toisinaan. - Mikä se on? - Vanhoja avaimia. - Mihin ne kuuluu, mitä sā niillä teet? Mitä sillä oikein on mielessään. - Ne on Vanhasta Kaupungista, yritän muistaa mihin paikkaan mikäkin kuuluu. Osa kuului mun siskolle. - Silverille? Voinko mā katsoa? Catriel tuijottaa minua. - Ei mitään katsottavaa. - Olet sā varma? Catriel kysyy hiljaa. Ihan kuin jonkinlainen haaste. Kuiskiminen ja pistävä tunne niskassani, että joku seuraa tekemisiāni taukoamatta, tuntui vain lisääntyneen. Lisäksi sain päivän mittaan kuulla olevani "outo" ja "hullu". Ellen pian saa pientä taukoa huomion keskipisteenā olemisesta, tulen oikeasti hulluksi. Ehkā lähdenkin kaupunkiin. Illalla asettelen loputkin tavarani huoneeseen. Nostan haalistuneen valokuvan hyllylle. Kuvassa on siskoni, silloin kun vielä asuimme yhdessä Keskustan lähellä. Äiti kuoli kun olin kaksivuotias ja Silver pysyi sen jälkeen aina kanssani. Isā ei kestänyt äidin kuolemaa, eikä kyennyt edes pitāmāān itsestään huolta, joten Silver käytännössä elätti meidān molemmat. Emme tienneet missā hān oli töissä, hān vain katosi päiviksi ja toi tullessaan ruokaa ja rahaa. Hānessā oli aina ollut jotakin kummallista ihmisten mielestā, he pelkāisivāt hāntā. Minun mielestāni hān oli vain erilainen, yöelājā. Lopulta Silver ei tullut enāā kotiin. Hānen hautajaisissaan isā murtui lopullisesti. Minā en itkenyt, en uskonut hānen kuolleen. Tapauksen jälkeen isāni joutui Mielenhoitoon ja vuosia myöhemmin minulle kerrottiin hānen kuolleen sairaalassa. En päässyt hānen hautajaisiinsa, eikä asia järkyttānyt minua kovinkaan paljon, eihān hān koskaan ollut (oikeasti olemassa). Minut vietiin Golcan kaupunkiin, orpokotiin nimeltā "Pienten tāhtien turva", missā asuin seitsemān vuotta. Seitsemān vuotta ainoa ajatus päässäni oli "kotiin". Ja nyt, kun olen palannut, en tiedā halusinko koskaan oikeasti edes palata. Kaupunkiin on matkaa vain muutama kilometri, joten päätān kävellā. Paikoissa, missā ennen oli metsāā, on nyt suuria vilkkaita autoteitā. Kauempana hāāmōttāā kauppakeskus ja loputtomiin vaateliikkeitā, puoteja, ravintoloita. Kāvelen kohti hiljaisemmilta näyttāviā teitā. En pidā suuresta, uudesta kaupunginosasta, mutta Vanhaksi Kaupungiksi kutsuttu alue... Voin tuntea sen lāsnaolon, tunnelman, joka voimistuu jokaisella askeleella. Se on vielä tāällä, ei aivan kuollut, mutta syvāssā unessa. Sitā se oli jo silloin, kun minā seikkailin lapsena sen labyrinttimāisillā pikkukujilla. Ei varmasti olisi tarvittu kuin pieni kipinā herāttāmāān se henkiin. Kaupunki oli hereillā vain minulle, siellā, minne muut eivāt päässeet tai uskaltaneet. Vanha Kaupunki ei ole mitāān sellaista, mitā sanasta "kaupunki" tulee ensimmäisenā mieleen. Laajaan, mutta suhteellisesti pieneen tilaan on ahdettu korkeita ja ahtaita kerrostaloja vieri viereen, jotkin niistā kiinni toisissaan ja toisten välissā kapeita kujia. Ne ovat kuin rotkoja talojen vāleissā, niiden pohjalle tuskin koskaan ulottuu auringonpaiste. Pimeys ei ole ainut syy, miksi sitā pelātāān. Kukaan ei tiedā varmasti, Vanha Kaupunki vain herāttāā pelkoa suurimmassa osaa ihmisiā. Se on ikāān kuin alitajunnasta kumpuavaa itsesuojeluvaistoa. Olen kuullut pelkoa selitettāvān ihmisten katoamisilla, mutta en usko siihen. Ihminen on luontaisesti niin utelias olento, ettei sen pääsyā vanhoihin, asumattomiin

kerrostaloihin estä pelkkä eksymisen pelko. Pysähdyn, huomaan seisovani tutussa risteyksessä. Tie on tyhjä ja jatkuu kauemmas, pois Mésasta. Toiseen suuntaan vie pienempi tie. Vanhan Kaupungin ainoa autotie, jota kutsutaan Kujaksi. Päätän lähteä tapaamaan Niklaa, viimeistä Vanhan Kaupungin kahvilanpitäjää. Oikeasti ajatus oli vain tekosyy päästä (takaisin). Tie muuttuu hiljaisemmaksi, kalpeammaksi ja likaisemmaksi. Tien vasemmalla puolella on hieman matalampia asuntoja, oikealla suunnattoman korkeat kerrostalot tuijottavat minua tyhjiillä ikkunoillaan. Vanhan ja uuden kaupungin raja. Ovi narahtaa avatessa. Tila on pölyinen ja hämärä, uuden kaupungin muutos on levittäytynyt tänne asti. Ainoa asiakas istuu oluella ikkunan vieressä ja näyttää juopuneelta. Ennen paikka oli tulvillaan pieniä lapsia kaakota juomassa. - Anteeksi, olen juuri sulkemassa, väsynyt ääni huhuilee tiskin takaa. - Hei... - Mitä, onko se Blue? Nikla huudahtaa ja linkuttaa vaivalloisesti luokseni. - Mitä on tapahtunut? henkäisen. Hän on paljon vanhemman näköinen seitsemän vuoden jälkeen. - Niin, paikat on vähän muuttuneet. Eihän täällä enää paljon lapsia asu, paitsi kodittomia. Joskus annan niille ruokaa tai kupin kaakota, jos uskaltavat tulla ovelle asti, Nikla selittää. - Tuota, tarkoitin ennemminkin sun jalkaa. Näyttää kipeältä? - Ai, eihän tässä mitään. Joku poika kaatoi mut maahan, varmaan rahan toivossa. Itsepä olin liian myöhään ulkona, tiedäthän sä millainen tämä paikka on. Etenkin nyt, kun uusi kaupunki tuo lisää ihmisiä tänne... - Kuka sellaista muka tekee?! tiuskaisen. - Kuten sanoin, uusi kaupunki on muuttanut asioita täälläkin. Sunkaan ei pitäisi enää liikkua yksin ulkona, vaikka Kaupungin tunnetkin varmasti, kuin omat taskusi, Nikla kehottaa virnistäen. - Ehkä... Ajattelin vaan, oletko s... - Kuullut mitään Villistä? hän hymyilee minulle kuin salaliittolaiselle. Villi oli paras ystäväni. Tai siis lapsuudenystäväni. Silver ei koskaan lähtenyt kanssani Kaupunkiin, joten tutustuin katulapsiin ja tutkin heidän kanssaan Kaupungin salaisuuksia. Villi oli poika, jota en koskaan nähnyt muiden seurassa. Hän vältteli muita lapsia, koska nämä kiusasivat häntä, joten hänen kanssaan kuljin kaksin. Nikla taas oli Villille äitihahmo, antoi hänelle vaatteita ja ruokaa, vaikkei tämä koskaan suostunutkaan jäämään yöksi sisään nukkumaan. Villi katosi hieman ennen Silveriä. - En... oikeastaan, Nikla huokaa, mutta hänen epävarmuutensa saa minut valppaaksi. - Oikeastaan? - No, eräs porukka on häرنännyt mua. Tulevat typeriksi, kun sillä lailla laumassa juoksentelevat öisin. Hehän tämän jalankin satuttivat ja olisi sattunut pahemminkin, ellei jokin olis pysäyttänyt niitä. - Kuka? Oliko se Villi? - Ei. Tai niin, en tiedä varmasti. Musta tuntui vain ettei se ollut..ihan normaali. Se vaan tuli ja hetken oli hiljaista, ja sitten koko joukkio juoksi kamalaa kyytiä pakoon. Sen jälkeen mulla oli tunne, kuin jokin tarkkailisi. Siihen asti, kun pääsin kotiin ja sitten se katosi. - Sanoiko se mitään? Miksi uskot, että se olis ollut Villi? - Mulla vaan oli sellainen ajatus. Mutta, otatko kahvia? Sun täytyy kertoa kaikki, mitä sulle siellä Golcassa tapahtui! Minua kalvoi epäily, että se nuorisoporukka oli sama, missä Catriel liikkuu. Cat oli heistä ainoa, joka osoittaa suoraa vihamielisyyttä minua kohtaan, muut eivät kiinnittäneet lainkaan huomiota. Mutta seuraavalla viikolla tapahtui jotakin sellaista, mitä sain myöhemmin katua. Olen juuri päässyt taiteiden historian tunnilta, kun kuulen nurkan takaa Catin vihaisen äänen. - Mä tiedän, että sulla on se! Anna se tänne, nyt heti, kuulitko!? Cat karjuu. - Ei mulla ole... anteeksi... - Sulla PITI olla. Tiedätsä, mä luulen että se kusettaa meitä, Dimmia huokaa, kun porukan muut jäsenet saapuvat paikalle. - Enna. Me voidaan tehdä tää niin, että sä annat sen minkä oot luvannut meille, nyt, tai sitten me otetaan sulta väkisin jotain muuta vastineeksi, Theio nauraa. Se nauru, miten vastenmielinen Theio onkaan. Enna kyyhöttää käytävällä hiljaa niiskuttaen. - Lopettakaa. Puhe taukoaa käytävällä, kaikki tuijottavat minua. Taas. Olen varmasti tyhmä sekaantuessani, mutta en voinut jättää Ennaa pulaan. - Ei sillä mitään ole, jättäkää se rauhaan. - Tai mitä, Cat virnistää. Missä kaikki opettajat ovat, kun niitä tarvitsisi? - Tai me ei anneta sitä teille anteeksi.

Kris ilmestyy taakseni, huokaisen helpotuksesta. - Kuules läski, Cat aloittaa, mutta Dimmia potkaisee häntä sääreen. - Joo, mennään, Tobi sanoo. Catriel kääntyy, mutta selvästi vastahakoisesti. Vielä ovella hän vilkaisee taakseen pettyneenä. - Mitä sä oikein teit, Kris hengähtää. - En mitää, Ennaan ne tuntui aika suuttuneilta..., haen tätä katseellani, mutta hän on kadonnut. - Huono juttu. Noille tyypeille ei kannata aukoa päätään. Niillä on isompikin jengi kaupungissa, suurin osa ei vain käy koulua. Saalistajiksi ne itseään kutsuvat, Kris hymähtää halveksien. Viikko kului, eikä Catrielia tai hänen ystäviään näkynyt koulussa. Eikä myöskään Ennaa, edes asuntolassa. Opettajat tuntuivat olevan vain helpottuneita. Ehdin jo toivoa, että he olisivat kaikki kadonneet lopullisesti, kun he yhtenä päivänä ilmestyvätkin tunnille, kaikki yhtä aikaa. Kaikki paitsi Cat. Tobi kulkee vaivalloisesti yhdellä jalalla hyppelehtien, tukeutuen ennemminkin Dimmiaan, kuin sauvoihinsa. Theio kantaa tämän koululaukkua ja Enna vilkuilee huolestuneen oloisesti ympärilleen, kuin odottaen jonkun hyökkäävän kimppuunsa. Tunnin jälkeen häivyn asuntolalle mahdollisimman nopeasti ja vähin äänin. Catrielin tavarat ovat kadonneet, samoin avainnippuni. Pöydällä on lappu; "Tue hakemaan, jos uskallat. Antiikkiliike klo 9.". En ole typerä, mutta minun on pakko yrittää saada avaimeni takaisin. Kävelen tiikusateessa. Antiikkiliike..sama paikka, mikä oli vanha jo minun ollessani lapsi? Kuljen uuden ja Vanhan Kaupungin rajaa pitkin. Missään ei näy ketään, ylitän hiljaisen tien ja pysähdyn liikkeen eteen. Mennyt puoli kuudelta kiinni. Kerrostalojen ikkunat joka puolella näyttävät tyhjiltä, vain muutamista kajastaa heikko valo. Ihmiset ovat varmaan hiljalleen siirtyneet uuteen kaupunkiin päin. Kuja on köyhien ja syrjittyjen sekä rikkaiden ja pärjäävien raja. Kumpikaan ei tahallaan sitä tahdo ylittää, ääneen lausumaton sääntö, pysykäämme omilla puolillamme. Kaupunki on nykyään kodittomien ja rikollisten turvapaikka. Onkohan Pesä tyhjä nykyään.. (Juoksen Villin kanssa pitkin kujia. Etsimme siskoani, Villi on nähnyt hänet. Hiivimme Tunnelin nurkan taakse ja kurkimme Pesäaukiolle. Aukea on täynnä juhliivia ihmisiä, ikkunat ovat auki ja ihmisten päät kurkkivat hymysuin niistä aukiolle. Pesä ei jää koskaan tyhjäksi. Pesä EI SAA jäädä tyhjäksi.) Peilikuvani näyttää sumealta liikkeen pölyisessä ikkunassa. Olen erilainen kuin siskoni. Silverillä oli silkkiset mustat hiukset ja teräksenharmaat silmät. Minä en ollut yhtä hoikka, silmät tavallisen siniset ja hiukset paksut. Villin kirkkaanvihreä katse kohtaa lasista minut, nauravana ja älykkäänä. (Askelia takanani.) Käännyin säikysti ympäri, Cat seisoo edessäni. Hänen takanaan on ainakin kymmenen muuta. Cat näyttää pelokkaalta. Samoin koko joukko hänen ympärillään. - Saanko ne avaimet? kokeilen varovasti, mutta Cat pysyy hiljaa. Sivussa seissyt pitkä hahmo astahtaa Catin viereen. - Nämä ovat.. sinun? Mies on rosoposkinen ja varmasti päälle kolmenkymmenen. Mitä se tekee Catin porukassa? - Sun siskosi on mulle velkaa, mies jatkaa ja heittää avaimet minulle. - Jos te näette, sano sille.. että me tavataan vielä. Käänny ja juoksen Kujalle. Askeleita, ne lähtivät kaikki perääni! Vilkaisen taakse, mies seisoo keskellä katua, mutta Cat johdossa muu porukka on aivan kintereilläni. Seuraan seinää, painun siihen kiinni, etsin sisäänpääsyä. Änkeän sivuttain pienestä raosta, kumarrun vesiputken ali ja vaihdan suuntaa. Kuulen miehen huutavan siskoni nimeä. - Me tullaan löytämään teidät.. kaikki! Kapeat kadut pysyvät vaiti. Niiden ennen niin levottomat, halkeilleet pinnat ovat lakanneet värähtelemästä. Astelen rauhallisesti ja pidän katseeni edessäpäin, ikään kuin tietäisin minne olen menossa. Ilma tuntuu raskaalta hengittää. Kadut elävät yhä, tunnen Kaupungin sydämen sykkivän jalkojeni alla. Pam, pam, pam, samaan tahtiin askeleideni kanssa. Kuulen sydämenlyöntien kaikuja kujilla, rakennusten seinät huokuvat minua vasten Kaupungin hengityksen rytmiin. Melkein törmään tiilimuuriin. Sytytän liekin tulitikulla ja vedän muurin vieressä olevan oven auki. Oven kolahdus takanani jättää jälkeensä pelottavan tyhjän kaiun ja samassa pimeys nielaisee liekestä tulleen valon. (Onpas se

nälkäinen.) Nousen portaita ylös pimeässä, kerros toisensa jälkeen. (Ei minua pelota. Et Sinä minua saa.) Kuudennen kerroksen jälkeen joudun etsimään avaimen nipusta avatakseni katolle vievän oven. Hengähdän kylmää ilmaa. Kaupungin päällä ilmassa tuntuu pelon haju. Koko Kaupunki suorastaan löyhkää pelolle. Pelostahan se elää, mutta minulta sinä et sitä saa, toistan itselleni. Tuijotan loputonta tiilikerrosten rivistöä edessäni. Kaukana, mutkittelevan labyrintin lopussa hohkaa uusi kaupunki virkeine katuvaloineen. Varjot tuntuvat nauravan niille. Ne peittävät uuden kaupungin reunan ja sen iloisen yöelämän alleen, saavat sen alistumaan, kyyristymään pelokkaasti ja vetäytymään pois. Tuuli tuo rakennusten katoilta lunta mukanaan ja saa minut palelemaan. Kurkistan katon reunalta mutten näe alas asti, edes lumi ei pääse Kaupungin kielletyille kaduille. Alhaalta kumpuaa outo tunne päin kasvojani ja lämpö pyyhkäisee ylitseni, kutsuvasti. (Nyt tämä kaikki on minun.) Pienen hetken nämä pimeät kujat, autiot ikkunat ja spraymaaleilla sotketut seinät ovat kaikki minun. sain vihdoinkin aikaseksi kaivaa vanhasta rikkimenneestä koneesta kovalevyn pihalle ja sieltähän paljastui melkein-jopa yli 10v vanhoja kirjotteluita. varmaan kaikki huomaa että tämä on teinin kirjoittama ja saman ikäisille suunnattu tekele. näin pitkän ajan jälkeen tuntuu kuin lukisi vieraan kirjoittamaa tekstiä ja mitä enemmän tätä luen sitä hassummalta se kuulostaa, nyt kiinnostaisi tietää mitä mieltä muut ovat :P kaupunki-idea oli mielestäni hauska ja ajattelin harrastukseksi jatkaa näitä USEITA keskeneräisiä tekeleitä. tästä oli tulossa oikeastaan fantasiakirja missä ihmissudet ja niiden metsästäjät seikkailee erikoisessa kaupungissa. tämä on kirjoitettu ennen tätä vampyyri/ihmissusi/mikälieotus-villitystä.. ;) antaas kuulua, jos joku on jaksanut lukea niin kerro onko vallan hölömö kirjoittelu mielestäsi? (ps. kaikki kursivoidut kohdat hävisi? nyt jossain kohdissa on sulut sen tilalla.)